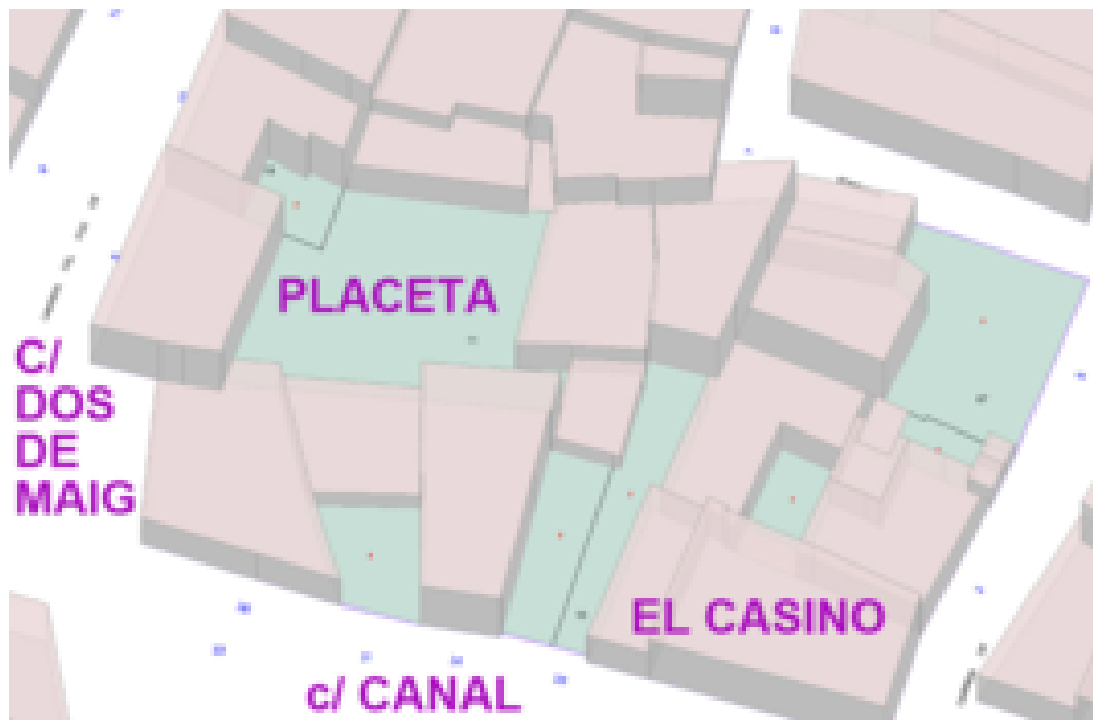

PLACETA INTERIOR

ACCESSIBLE DES DEL CARRER CANAL

Aquesta placeta, accessible des del carrer Canal, es trobava darrera de les cases que ara s'identifiquen amb els números del 28 al 34. Actualment és el pati d'una casa, la que correspondria al núm. 30 o 32.

La plaça servia de pati de les dues cases de la família Pujol i era lloc de trobada dels veïns. Segons la tradició oral, a la plaça hi havia un pou que també era d'accés públic. S'hi arribava per un carreró que ara està tancat formant dos patis que s'obren al carrer Canal (núm. 28 i s/n). Amb tot, l'antiga servitud de llum encara és vigent i es mantenen les finestres que s'obren directament sobre aquests dos patis.

Cal destacar que en aquest indret la numeració del carrer salta del núm. 28 al 34, possiblement com a conseqüència d'aquesta casa interior que havia tingut el núm. 22.

La primera anotació documental que esmenta aquest espai és de l'any 1922 i està relacionada amb el Casino i el carreró que portava a la placeta.

1922, 15 d'octubre ____

Josep Gimbernat Municoy remet una instància a l'Ajuntament demanant permís per reconstruir el pallier que té al carrer del Canal (*abans fou de Joan Gratacós*), obrir porta i finestra en aquest mateix carrer, i obrir tres finestres al carreró que porta a l'entrada de les cases de Miquel Pujol i Francesc Aguer (*els actuals núm. 28 i 34*).

La instància presentada per Josep Gimbernat explica que no hi ha d'haver cap inconvenient en practicar les obertures ja que, tant el carrer com el carreró, són i sempre han sigut via pública com ho demostra el fet de servir d'accés a diverses finques:

... Considerando que no hay inconveniente alguno en acceder a lo solicitado y en conceder el permiso para las aberturas que interesa tanto en la calle como en el callejón de referencia atendiendo a que este es y ha sido siempre via publica como lo demuestra al servir de acceso a las casas aludidas que tienen su numeracion en el mismo y aberturas en el mismo callejon como si bien la tiene la casa que fue de D. José Ginjaume y patio de Francisco Aguer lindantes con dicho callejón y las tiene asi bien el mismo pajar que trata de reconstruir ...

Protagonistes dels fets:

- Josep Gimbernat Municoy, cosí germà de Carme Mis Gimbernat (El Casino)
- Francesc Aguer [Casas], sogre de Francesca Vergés Noguera i l'avi de Francesc Aguer Vergés (Ca l'Amadeua)
- Miquel Pujol [Solatges], pare de Maria Pujol Boix (Can Làzaro)

No es té cap més referència del carreró ni de la placeta fins passats més de vint anys quan Carme Mis Gimbernat -ara propietària de la casa núm. 22 que havia estat de Josep Aguer (àlies Rectoré)- aixeca una paret que no satisfà a les seves veïnes: Francesca Vergés, a l'esquerra, i Maria Pujol, a la dreta.

Ambdues dones exposen el cas a l'Ajuntament que finalment dictamina que la placeta és un espai comunal que s'ha de preservar i accepten l'enderrocament de la paret que havia començat a fer Carme Mis. A la dècada dels 50 del segle passat, l'espai encara estava obert als veïns.

Setanta-cinc anys després, la placeta està tancada formant part del pati d'una de les cases sense que s'hagi pogut determinar en quin moment l'Ajuntament va canviar de parer i es va tancar l'accés a la plaça.

CONFLICTE VEÏNAL ENTRE FRANCESCA VERGÉS, MARIA PUJOL I CARME MIS (1948)

FINQUES IMPLICADES

Núm. 26. Carns Rosa (El Casino)

El 1922 Josep Gimbernats Municoy va demanar permís per rehabilitar l'antic paller de Joan Gratacós i obrir porta i finestres al carrer Canal i sobre el carreró (*seria l'actual botiga i l'habitatge superior*). Al mateix temps, Josep Gimbernats també va comprar a Jaume Gorgot i Gorgot la resta de l'edificació que ja tenia llogada i que ara coneixem com El Casino. Jaume Gorgot era posseïdor de la finca per herència familiar de la seva esposa (*família Romaguera*). Actualment les dues finques continuen formant part del patrimoni de la mateixa família que les va adquirir cent anys enrere.

Núm. 28.- A principis del segle XIX, els Pujol tenien la propietat dels antics números 20 i 22. Sembla ser que existeixen documents que avalen que, els anys 1840/42, la placeta feia les funcions de pati de les dues cases. L'any 1845, una de les filles de la casa, casada a Castelló d'Empúries, heretà el número 22 amb el corresponent pati al davant que llinda amb el carrer Canal.

Número 20.- A mitjans del segle passat la casa era coneguda com a *can Làssaro*.

A mitjans del segle XIX, a la casa ja hi vivia la família Pujol formada per: Antoni Pujol Pagès i la seva esposa Maria Solatges Deusedes.

El 1922, era propietat del seu fill, Miquel Pujol Solatges, casat amb Anna Boix Solé i a mitjans del segle XX era l'habitatge de la seva neta Maria Pujol Boix, casada amb Nicolau Massot Rebarter (*conegut per en Làssaro*)

L'any 1940, a la casa assenyalada amb el número 20 hi vivien: Nicolau Massot Rebarter (*1895), Maria Pujol Boix (*1896) i els seus fills Vicenç (*1920) i Miquel (*1926) Massot Pujol. El 1950 també hi vivia Soledat Gil, l'esposa de Vicenç.

Posteriorment la comprà el matrimoni format per José Marfil i Ana Cervilla, els quals el 28 de juliol de 1977 demanaven permís per «reconstruir l'antiga casa de Nicolau Massot situada entre c/ Canal, 28 i c/ Fondach, 5». Ara és d'un nou propietari.

Número 22.- Després del traspàs successori de l'any 1845 la finca es va vendre. El 1875 era propietat de Josep Aguer (*àlies Rector*) qui, segons manifesta el secretari de l'ajuntament, en un contracte d'aquest any, Josep Aguer, concedeix servitud de pas i de llum a Josep Ginjaume, habitant a la casa núm. 24, amb la qual cosa Ginjaume reconeix que Aguer és propietari del pati de la casa núm. 22, un dret que ara ha passat a Carme Mis Gimbernat per compra de la citada casa. El secretari afirma que el pati és propietat de Carme Mis, un dret que queda gravat per unes servituds de pas i de llum.

Suposadament Carme Mis va llegar la casa a la seva filla, la jove de cal Sabater. Els hereus de Salvador Amer i Maria Llena van vendre les dues finques i la nova propietària les va revendre. Actualment, les cases de cal Sabater i Carme Mis tornen a estar separades i pertanyen a diferents propietaris.

Núms. 30 i 32

Actualment no consten a la numeració del carrer, deuen representar l'antic número 22.

Núm. 34 (abans 24) *Ca l'Amadeua* o *Madeua*, en record del nom del pare de Francesca Vergés.

Aquí hi vivien Francesca (*Francisqueta*) Vergés Noguera i el seu fill Francesc Aguer Vergés. La casa tenia accés obert a la plaça. Encara ara, l'edificació rehabilitada té sortida al carrer Canal i manté obertures sobre el carreró.

El 1875 la casa era propietat de Josep Ginjaume, veí de Santa Llogaia.

El 1922, l'edifici ja era propietat de Francesc Aguer Casas, el sogre de Francesca Vergés.

L'any 1940 hi vivien: Francesca Vergés Noguera (*1906) i el seu fill Francesc Aguer Vergés (*1931). En algun moment també hi va viure Àngela Teixidor Rigau, vídua de Joan Armans Riquet (*pares de la Maria Armans*), potser compartint habitatge.

La casa es va vendre i ara consta de diversos habitatges.

Núm. 36 (abans 26) *Can Purrís*

Al segle XIX hi vivien Joan Prim Puig (*vidu de Magdalena Carles*) amb la seva segona esposa Maria Sobrequés Arxer, casats el 1895, i el seu fill Benet Prim Carles. Benet Prim es va casar dues vegades, el 1890, amb Dolors Agulló Massanet i, el 1898, amb Mercé Sirvent Sobrequés.

El 1940 a la casa hi residien: Benet Prim Carles (*1864), Mercè Sirvent Sobrequés (*1874), Joan Prim Sirvent (*1906), Carme Cabañó Terrades (*1910) i els seus fills Benet (*1933) i Mercè (*1936) Prim Cabañó.

La casa no devia tenir sortida a la plaça ja que els propietaris mai són anomenats als documents relacionats amb la placeta.

Actualment l'edifici encara és de la mateixa família, hi viu una descendent de Benet Prim.

ACTES MUNICIPALS

Consistori que regia l'Ajuntament l'any 1948

Alcalde: Jaume Heras Miró

Regidors: Vicenç Pijoan Sala, Vicenç Gimbernat Brugat, Josep Gou Guillot,
Josep Oliva Descamps

Secretari: Joan Ribas Campdelacreu

1947, 13 de desembre ____

S'examina la instància presentada per Francesca Vergés Noguera (*vídua de Joan Aguer Ferrer*) en representació del seu fill, menor d'edat, Francesc Aguer Vergés i el matrimoni format per Maria Pujol Boix i Nicolau Massot Rebarter queixant-se d'una paret que està construïnt la seva veïna, Carme Mis Gimbernat. El consistori acorda examinar les escriptures i documents aportats a fi de respondre amb justícia.

A la instància s'indica que el pati llinda amb el de Maria Pujol per l'est i amb la casa de Francesca Vergés per l'oest. S'entén que el pati pertany a Carme Mis i que forma part de la seva finca del carrer Canal, 22 mentre que Francesca Vergés hi té servitud de pas per entrar a casa seva, la porta de la qual, en virtut d'un contracte està oberta al pati de Carme Mis.

No obstant per deixar les coses clares i facilitar l'acord entre les dues parts, la corporació acorda que l'endemà que és diumenge, a les 4 de la tarda, compareguin Joan Vergés, en representació de la seva germana Francesca Vergés, Salvador Amer per Carme Mis, la seva sogra, i Nicolau Massot en nom de la seva esposa Maria Pujol. Del resultat de l'entrevista se'n donarà compte a la propera sessió.

... en primer lugar, en la referida instancia se consigna que el patio que linda con el de D. Maria Pujol Boix por el este y la casa de D. Francisca Vergés por el oeste, se saca la conclusión que pertenece a D. Carmen Mis Gimbernat y que forma parte de su casa número 22 de la calle del Canal y que D. Francisca Vergés tiene servidumbre de paso para entrar en su casa, cuya puerta, en virtud de un contrato, está abierta en el patio de D. Carmen Mis ...

Nota: En ple franquisme era obligat que una dona, malgrat ser propietària, en qualsevol acte administratiu havia de ser representada per un home, sobta que a Carme Mis no la representés el seu espòs sinó el seu gendre.

1948, 3 d'abril _____

Francesca Vergés presenta una nova instància demanant resposta a la que havia enviat el desembre passat.

Per primera vegada, es considera que el pati podria ser comunal. A les instàncies es manifesta que el terreny on Carme Mis ha edificat és una propietat compartida entre Francesca Vergés, que actua en representació del seu fill Francesc Aguer, i l'Ajuntament. Quant a la part que és de Francesca Vergés, l'Ajuntament s'inhibeix del tema ja que considera que és competència del jutjat. Pel que respecta a la part que es diu que és de l'Ajuntament, o sigui comunal, es manifesta que a l'arxiu no consta que el citat terreny ho sigui i es demana a la senyora Vergés que si en té proves cal que les presenti a fi de rehabilitar el terreny en benefici dels veïns en general.

... se confirma que el terreno en que ha edificado D. Carmen Mis es de propiedad de la recurrente D. Francisca Vergés Noguera ... y parte del Ayuntamiento o sea comunal ...

A continuació es presenta una altra instància de Carme Mis demanant que l'Ajuntament li indiqui el límit on ha de fer arribar la paret que vol construir, adossada a la que va aixecar Maria Pujol, el límit de la qual ja va ser marcat pel jutjat (en virtut d'un acord de conciliació), i per l'Ajuntament en el que es fa referència a l'alineació de façanes de les cases del carrer Canal. També demana permís per a la construcció d'un pilar a la part oposada de la citada paret, que també llinda amb el carrer Canal.

Amb això es fa evident que el carreró d'accés a la plaça ja s'ha dividit en dos i que la casa annexa al Casino ja ha tancat el seu pati. Possiblement ho ha pogut fer perquè la casa no té cap obertura a la plaça i el seu tros de carreró només serveix per accedir al propi habitatge.

Després de les intervencions dels gestors, s'acorda:

- Primer. Per construir la paret adossada no calia que es demanés permís ja que no ha de superar la paret ja construïda per Maria Pujol.
- Segon: Abans de marcar el límit on ha de construir el pilar de suport per el tancament del pati, s'ha de determinar si efectivament pot o no pot tancar el pati ja que la casa de Francesca Vergés té entrada en aquest pati que la citada Francesca diu ser de la seva propietat.

... Segundo: que en cuanto a que el Ayuntamiento le señale el límite donde debe colocar o construir el pilar de apoyo para el cierre del citado patio, primero debe solventarse si efectivamente puede o no cerrar el tan repetido patio, ya que parte de la casa de D. Francisca Vergés tiene entrada por el patio que dice ser de su propiedad.

1948, 14 d'abril _____

Francesca Vergés, en representació del seu fill, envia una nova instància a l'Ajuntament on exposa que sol·licita que es rehabiliti la placeta que hi ha darrera del carrer Canal, entre els números 20 al 24, per la qual cosa acompanya un altre escrit signat per diversos veïns majors de 50 anys els quals acrediten que, efectivament, des de fa més de 30 anys, els veïns hi anaven a fer diferents activitats.

... solicitando [Francisca Vergés] del Ayuntamiento se rehabilite una plazuela que forma la calle del Canal entre los números 20 al 24 para lo cual acompaña otro escrito suscrito por varios vecinos de la población mayores de 50 años, acreditando que efectivamente desde hace más de 30 años que los vecinos iban a tomar el sol, en los días de invierno, las mujeres iban a coser y los chicos jugaban a pelota en la citada plazuela ...

Posada a consideració de la Corporació la citada instància i la relació de firmes, el president manifesta que es presenten ara per tal que l'Ajuntament els resolgui un problema que ells mateixos han embolicat i que no hi veu una sortida satisfactòria per ambdues parts (*seria interessant de saber què vol dir l'alcalde amb aquestes paraules*):

... ya que en el archivo del Ayuntamiento no consta que haya sido nunca común ... la Corporación no puede manifestarse en una cuestión que no le consta oficialmente que sea público ...

L'alcalde continua explicant que ha vist, i com a particular pot dir, que la gent hi anava a prendre el sol i que sempre havia sentit a dir que allò era del comú però que oficialment no ho pot acreditar. Els altres gestors avalen el president i tots estan conformes amb el que afirmen els veïns que han signat però que, com molt bé diu l'alcalde, la Corporació no es pot manifestar en una qüestió que no li consta oficialment que sigui públic. Després de diverses intervencions a favor del que exposen els veïns, el secretari demana la paraula a fi d'aconsellar-los a l'hora de prendre un acord legal.

El secretari explica que ell en qualitat de secretari habilitat del jutjat ha pogut seguir aquest plet veïnal des del principi, o sigui abans que la Sra. Maria Pujol comencés la paret origen del conflicte. Segons una escriptura que posseeix la Sra. Maria Pujol, amb data de l'any 1840 o 1842, aquesta placeta era pati de les dues cases de la família Pujol, números 20 i 22 del carrer Canal. L'any 1845, una filla d'aquesta casa va contraure matrimoni a Castelló d'Empúries i va heretar la casa número 22 amb el seu corresponent pati al davant que llinda amb el carrer Canal, quedant així el pati dividit. L'any 1875 el propietari de la casa número 24, Josep Ginjaume veí de Santa Llogaia d'Àlguema, va signar un acord notarial, l'escriptura del qual està en possessió dels propietaris de la casa número 22, Carme Mis, i que l'Ajuntament ha vist en més d'una ocasió per haver estat presentada en reunions anteriors, també n'han de tenir còpia Francesca Vergés o la família del citat Ginjaume. L'acord es troba inscrit al registre de la propietat de Figueres i diu:

que D. José Aguer, entonces propietario de la casa hoy de Carmen Mis conceda a D. José Ginjaume servidumbres de luz y paso por su patio en el nuevo edificio que proyecta construir encima de lo que antes era patio de la citada casa número 24 y cuyo patio lindaba con la calle del Canal y en el edificio antiguo, ya que hasta aquella fecha solo recibia luz por una puerta que daba al citado patio frente Sur. Con esto se demuestra que el citado Ginjaume le reconocía el derecho de propiedad del tan repetido patio de la casa nº 22, del antiguo propietario José Aguer, al. Rector, cuyo derecho de propiedad ha pasado a ser hoy de Carmen Mis por compra de la citada casa ... limitado solamente por las servidumbres antedichas. A pesar de ello, la Corporación, si bien no les niega rotundamente este derecho de propiedad, tampoco se lo quiere reconocer ...

El secretari també va manifestar que en les tres instàncies presentades per Francesca Vergés, unes vegades diu que el terreny és comunal i d'altres que és de la seva propietat. Si allò és comunal, com assegura, també ho hauria de ser el pati de la casa de Maria Pujol que tant el mateix Jutjat de pau com l'Ajuntament li han reconegut com a seu, autoritzant la construcció d'una paret de tanca fins el límit del carrer Canal, on recentment ha posat un portal amb l'autorització de l'Ajuntament. El regidor Pijoan diu que per sortir de l'embolic que considera que no té una solució possible en no poder donar satisfacció a les dues parts, proposa que l'Ajuntament faci un escrit dient que reconeixen que les firmes són autèntiques, de veïns solvents del poble, i que si a la sra. Vergés li interessa el reconeixement d'aquestes firmes, l'Ajuntament les garantirà amb l'escrit que calgui. El secretari l'adverteix que, en tant que secretari, sap que alguna firma no és autèntica ja que hi ha firmes o noms de persones analfabetes, i que és molt compromès per a l'Ajuntament garantir unes firmes que sap de segur que són falses i que com a funcionari no podria subscriure aquest document de reconeixement. Després de diverses intervencions dels assistents, la Corporació acorda el següent:

que vista la instancia ... en súplica de que por la Corporación se rehabilite como de utilidad pública la plazuela que se forma entre las casas 20, 22 y 24 de la calle del Canal, y vistas asimismo las firmas de los vecinos que acreditan que al terreno que forma la repetida plazuela iban las mujeres a coser, tomar el sol y jugar las criaturas, sin la más leve protesta por parte de ningún vecino y que desde muchos años la consideraban como pública, los miembros de este Ayuntamiento Alcalde y Sres. Gestores, por el conocimiento que tienen de los asuntos de la población, por haber residido toda la vida en ella, lo reconocen lo mismo que los citados vecinos.

1948, 13 de setembre ____

Es llegeix una nova instància de Francesca Vergés (signada el 17 de juliol) on exposa: que en vista de la comunicació del 28 de juny, informa a l'Ajuntament que està disposada a pagar les despeses d'enderrocament de les obres practicades per Carme Mis en terreny públic, o sigui a la placeta del carrer Canal, un enderroc que pot manar l'Ajuntament, essent a càrrec d'ella l'import de les despeses ocasionades, això sens perjudici que la signant, posteriorment, reclami a Carme Mis aquest import.

Después de varias intervenciones ... en pro de la concesión por escrito a D. Francisca Vergés para que por su cuenta proceda al derribo de las construcciones verificadas por D. Carmen Mis, el secretario ... les advierte que si en virtud de autorización escrita, llega a verificarse el derribo y hay discusión u otros hechos graves que de este hecho pudieran producirse, no sólo sería responsable el ejecutor [Francisca Vergés] sino también el Ayuntamiento que había concedido la autorización

Malgrat aquestes advertències, per unanimitat, s'acorda:

... que el Ayuntamiento le concede autorización para derribar por su cuenta las obras construidas por D. Carmen Mis Gimbernát en terreno que este Ayuntamiento considera de dominio público ... que el Ayuntamiento se inhibe de las acciones judiciales que pudiera producir D. Francisca Vergés para la reclamación de las cantidades que importen el derribo de las

citadas construcciones ... que por Secretaria se comuniqué a D. Francisca Vergés el anterior acuerdo ...

CONCLUSIONS

No tenim prou dades per poder determinar d'una manera fiable la història de la placeta i segurament mai podrem saber amb total certesa qui n'era el propietari legal ni tampoc com i quan va passar de ser un espai d'accés públic a pati particular.

La poca documentació que s'ha aconseguit, de mitjans del segle XIX, afirma que la plaça era el pati de les dues cases de la família Pujol, assenyalades amb els números 20 i 22 i que la casa número 24 també hi tenia sortida, però en cap cas s'acredita que la propietat sigui comunal. El 1875 un altre document avala que el pati era propietat de l'amo de la casa núm. 22, llavors Josep Aguer, i que aquesta propietat estava obligada a preservar les servituds de pas i de llum a la casa núm. 24, sense que esmenti l'ús públic de la placeta. El 1922, quan Josep Gimbernat és autoritzat a obrir finestres sobre part del carreró que menava a la plaça no es fa cap referència a la propietat de l'espai, només a la servitud de llum i el 1948, en esclatar el conflicte veïnal, malgrat que tant el consistori com els veïns afirmen tenir constància que la placeta sempre havia estat d'accés públic, l'Ajuntament reconeix que no té cap document que ho acrediti. Tot i això, i a pesar de les advertències del secretari, el consistori dictamina a favor de mantenir la placeta com espai públic.

Fa de mal entendre l'actitud del consistori que sembla que actua amb certa prevaricació desviant-se del que seria més just: mantenir només les servituds de pas i de llum dels veïns, tal com s'havia fet anteriorment quan es va autoritzar a la família Pujol el tancament del seu pati del número 20, mantenint la servitud de llum del Casino, un fet que ja avalaria que els Pujols eren els propietaris del terreny. Hi ha diverses causes que podrien explicar aquest fet:

- Prioritzar l'ús públic de l'espai encara que no s'ajustés a dret o no el poguessin demostrar documentalment. És possible que la plaça fos el pati de les cases dues dels Pujol que, pel motiu que fos, mai van tancar permetent l'accés als veïns, uns veïns que amb el temps ja no recordaven o no volien recordar que aquell terreny no era públic.
- Fer valdre la força d'aquest costum i considerar que els anys d'ús públic de la plaça havien anul·lat el dret de propietat privada.
- Evitar enfrontaments amb alguns veïns que els empenyien a defensar la placeta.
- Fins i tot podria ser una revenja per qüestions polítiques. Acabada la guerra, Miquel Mis, germà de Carme, havia estat condemnat en Consell de Guerra a cadena perpètua. En aquest aspecte polític, no sembla gaire probable que es volgués afavorir a Francesca Vergés ja que el seu espòs, Joan Aguer, havia mort al principi de la guerra lluitant dins el bàndol republicà.

Més endavant, cal Sabater, del carrer Dos de maig, 10, va integrar la finca del carrer Canal, 22, segurament per successió hereditària, i la va convertir en el paller de la casa. Així s'explica que el carreró s'anomenés «carreró de cal Sabater».

Caldria poder accedir a testaments i altres documents notarials per seguir-ne el desenllaç.

Carme Mis -propietària de la casa núm. 22 i del pati- va morir l'any 1984 quan Maria, la seva filla i probablement l'hereva, ja feia temps que havia mort. Tot i que Salvador Amer, el gendre, en feia ús, la finca devia ser propietat de Salvadora Amer Llensa o de les seves netes, ja que Salvadora també va morir jove. Elles degueren ser les encarregades de vendre tota la finca que ara s'ha tornat a segregar.

Les actes del Ple municipal no fan cap esment al moment en què definitivament es va tancar l'accés a la placeta, sigui perquè en aquest traspàsos successoris o a la compra-venda ja va quedar clar que l'espai era privat o perquè es va resoldre judicialment, un fet que podria coincidir amb alguna rehabilitació de la casa núm. 24, que ja tenia sortida directa al carrer Canal, fent innecessària la servitud de pas, i mantenint només la servitud de llum a les finestres que donen al carreró.

DADES FAMILIARS DE LES PERSONES AFECTADES PEL CONFLICTE VEÏNAL

Carme Mis Gimbernat (Cabanès, 1894-1984)

El 1948 era propietària de la finca del carrer Canal, 22. Quan va morir, el 1984, vivia a cal Sabater, a la casa de la seva filla Maria Llensa Mis (ja difunta) i el seu gendre, Salvador Amer Serra (1907-1995).

Carme Mis es casà el 1911 amb Agustí Llensa Vidal (1887-1974) qui fou un dels integrants de la Cuadrilla Juvenil Cabanense (1909-1915). Se'ls coneixen tres fills:

1. Salvador que va morir als 16 anys quan estudiava al Liceu Monturiol. A la necrològica hi diu: *el malaguanyat jove Salvador Llensa Mis, fill del propietari N'Agustí Llensa* (La Veu de l'Empordà, 30/8/30)
2. Maria, casada amb Salvador Amer (el 1984 Maria ja havia mort)
3. Rogèlia, casada amb Carlos D'Acuña Moya
(http://rosespedia.cat/index.php/Carlos_D%27Acu%C3%B1a_Moya)

Miquel Mis Gimbernat

Germà de Carme Mis, molt actiu políticament durant la república i la guerra civil, el 1940 fou represaliat i condemnat a reclusió perpetua.

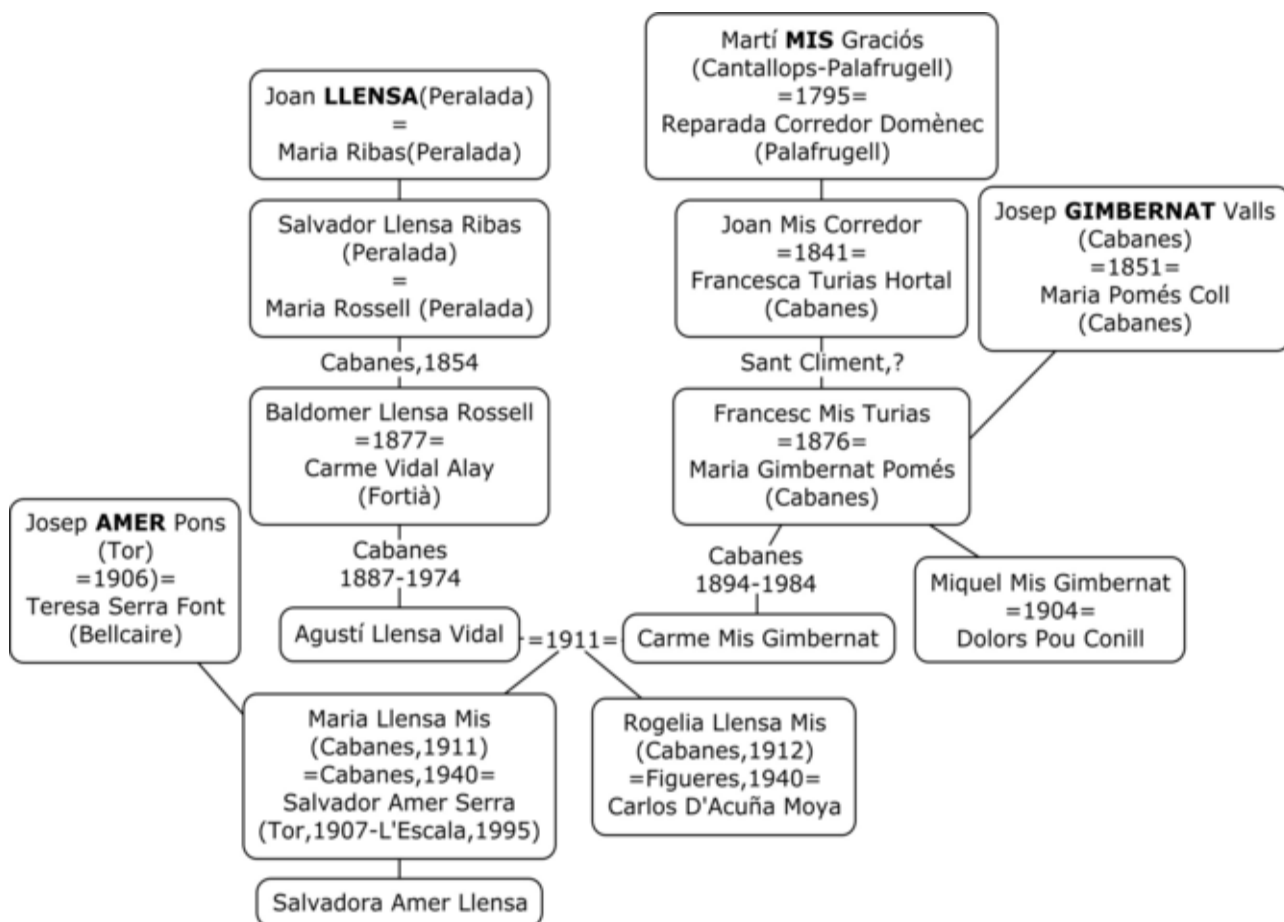
El 1904 s'havia casat amb Dolors Pou Conill, filla de Josep Pou Brusés i Ramona Conill Ramis.

Salvador Amer Serra (Tor, 1907-L'Escala, 1995)

Nascut a Tor, el 1928 ja vivia a Cabanès i fou soci fundador de la Unió Esportiva.

Era el gendre de Carme Mis Gimbernat.

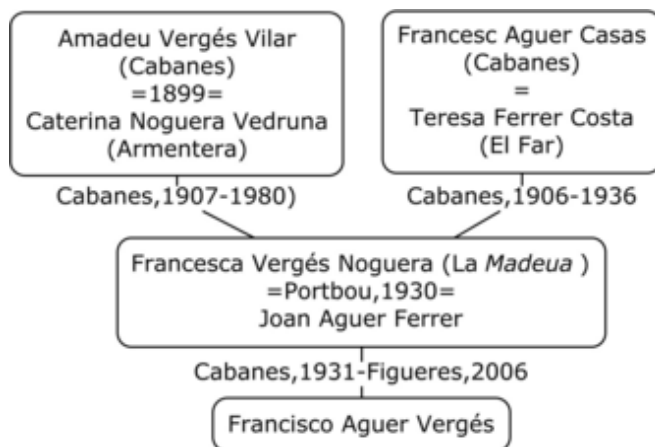
Casat, el 1940, amb Maria Llensa Mis, vivien a cal Sabater, carrer Dos de maig, 10. Maria va morir abans de 1984. Salvador va morir el 1995, a L'Escala, on vivia la família de la seva única filla.

Francesca Vergés Noguera (àlies: *La Madeua*) (1907-1980)

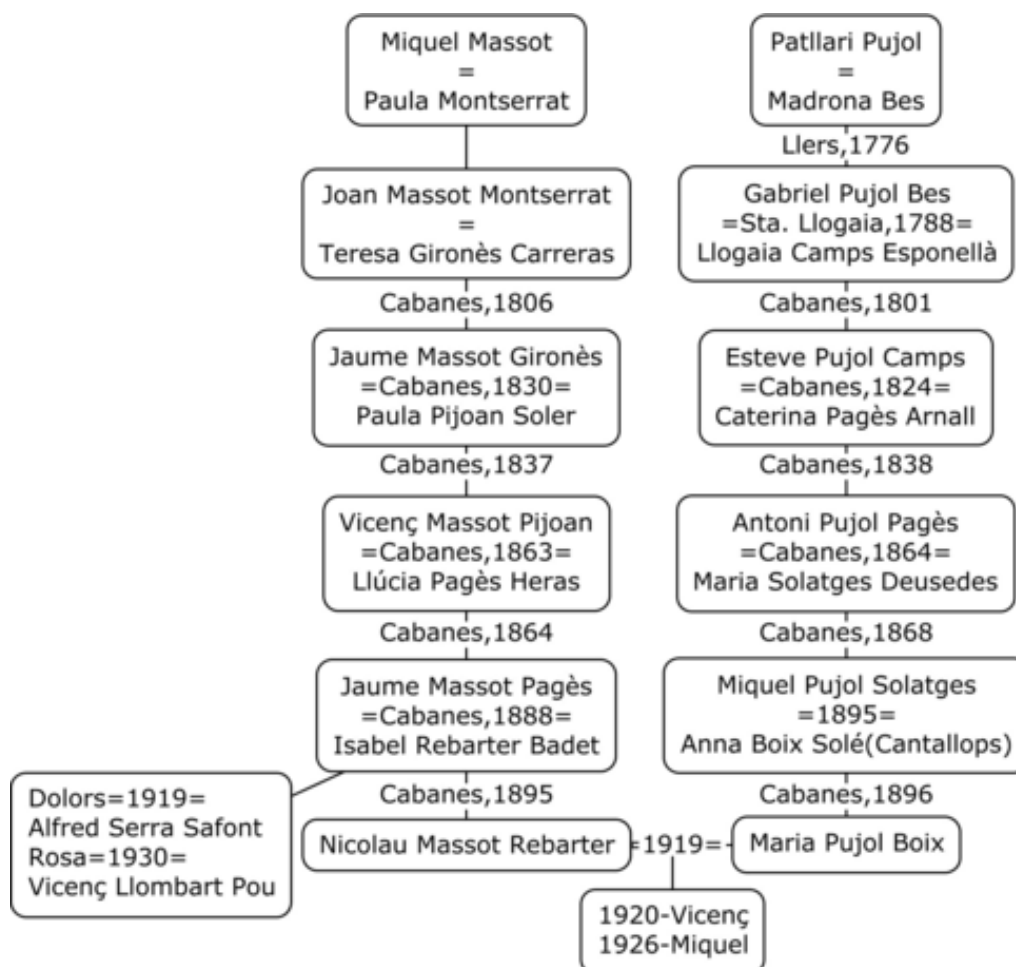
Propietària de la casa del carrer Canal, 24. L'adreça actual és Canal, 34

Vídua de Joan Aguer Ferrer, qui el 1936 havia mort al front com a soldat republicà (AMC. Jutjat, 15/3/1940)

Maria Pujol Boix (Cabanes,1896-?)

Propietària de la casa Canal, 20, una finca que el 1840 ja era de la família.
L'adreça actual és Canal, 28, al costat del Casino.

Altres protagonistes dels fets que no s'han pogut identificar

Joan Gratacós [Oliva?]. Antic propietari del paller (ara botiga i casa) del Casino.

Josep Ginjaume [Calvet?]. Antic propietari de la casa que després va ser de Francesc Aguer i de la seva jove Francesca Vergés.

Josep Aguer [àlies Rectoré] ??. Antic propietari de la casa que després va ser de Carme Mis Gimbernat. En aquests anys al poble hi vivien diferents persones amb aquest nom i no es pot determinar qui era.

- Josep Aguer Solà, casat el 1836 amb Úrsula Garriga Vives, besavi de Joan Aguer Ferrer
- Josep Aguer Hors (*1809), casat amb Francesca Trébol
- Josep Aguer Garriga (*1837), casat el 1865 amb Francesca Casas Gratacós, avi de Joan Aguer Ferrer
- Josep Aguer Sabater (*1869), casat el 1890 amb Margarida Ginestera Pagès

FONT: ACTES DEL PLE MUNICIPAL DE CABANES. *Antònia Gimbernat Gou*. Cabanes, juliol 2023